

На нѣка ме стѣпчѣше на мѣстото подѣ коньтъ си!

Воденчарътъ. — Що е това съ нея?

Дъщерята. — Видишь ли — князоветѣ не сж свободни както дѣвойкитѣ: тѣ немогѣтъ да си избержѣтъ жена по сѣрдце . . . Но тѣ сж свободни да ни лжекайжѣтъ, да се кжлнйжѣтъ предѣ насѣ, да плачйжѣтъ, дори и да ни казвжѣтъ: «Щж те заведж въ свѣтлий мой теремъ, въ тайната стая, и щж те покрийж съ златенъ платъ и съ алень бархамъ.» Тѣ сж свободни да учжѣтъ дѣвойкитѣ да ставжѣтъ посрѣдъ ноцѣ щомъ чуйжѣтъ свирката имъ и да ги чакатъ до зори по жглитѣ. Тѣ сж свободни да развеселявжѣтъ княжескитѣ си сѣрдца съ нашитѣ бѣди! Послѣ прощавай, вжрви, гжлжбице, кждѣто щещъ; люби когото щещъ! . . .

Воденчарътъ. — Разумѣвамъ! . . .

Дъщерята. — Но коя ли е невѣстата? За коя ли ме е оставилъ той? О, щж се научйж! Щж я намѣриж; нцж кажйж азъ на злодѣйката: «Остави ни! ти виждашь: двѣ лжвици немогѣтъ да живѣйжѣтъ въ една янтра . . .»

Воденчарътъ. — Ей, глупава ти, кой може да забрани на князѣтъ да земе тая или оная невѣста? Не ли ти казвахъ азъ . . .

Дъщерята. — И можѣ да ми каже Сбогомъ като почтенъ человекъ, и да ми даде подароци! Какво? И пари даже! Искаль е, види се, да позлати езикѣтъ мя за да се неразчуй безчестното му дѣло и да не пристигне до ушитѣ на младата му невѣста! . . . Ахъ, да — забравихъ Каза ми да ти дамъ тия пари за твойта доброта, дѣто си дозволилъ на джщеря си да се влече по него, за дѣто не си билъ нейнѣтъ строгъ стражаръ . . . Ти печелишь отъ моята загуба! (Дава му торбата.)

Воденчарътъ, (като плаче.) — За това ли доживѣхъ до сега? Що биде Богу угодно да чуйж! Грѣхота е за тебе дѣто укорявашъ така твой родний баща. Ти си самото ми дѣте на тоя Свѣтъ, ти си самата ми утѣха въ моята старость: какъ можѣхъ да бждж строгъ